

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku w XIV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: **SSR Ryszard Blencki**

Protokolant: st. sek. sąd. Ewa Leśniak

przy udziale Prokuratora: -----

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2016 r. sprawy

1. P. S. (S.)

syna R. i W. z d. M.

ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że

I. w dniu 20 czerwca 2012 r. w U., działając w celu uzyskania dla siebie kredytu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez siebie i I. K. oraz wspólnie i w porozumieniu z I. K., przedłożył w Przedsiębiorstwie (...) reprezentujący (...) Bank S.A poświadczające nieprawdę nierzetelne zaświadczenie o zatrudnieniu i uzyskiwanym wynagrodzeniu w przedsiębiorstwie (...) s.c. P. K., M. M. (2) w S., gdzie nie był zatrudniony, które miało istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, czym doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 51.183,03 zł wypłaconych z tytułu zawartej umowy kredytowej za pomocą wprowadzenia banku w błąd co do własnego zatrudnienia, czym działał na szkodę (...) Bank S.A.,

tj. o czyn z art. 273 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

2. I. K.

syna H. i Z. z d. P. – L.

ur. (...) w M.

oskarżonego o to, że

II. w dniu 20 czerwca 2012 r. w U., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie oraz wspólnie i w porozumieniu z P. S., nakłaniając P. S. do zawarcia umowy kredytowej i przekazania uzyskanych z kredytu pieniędzy dla siebie oraz przekazując P. S. poświadczające nieprawdę zaświadczenie o jego zatrudnieniu w przedsiębiorstwie (...) s. c. P. K., M. M. (2) w S. w celu przedłożenia go z wnioskiem o kredyt, doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 51.183,03 zł wypłaconych z tytułu zawartej umowy kredytowej za pomocą wprowadzenia banku w błąd co do zatrudnienia P. S. w przedsiębiorstwie (...) s.c. P. K., M. M. (2) w S., czym działał na szkodę (...) Bank S.A.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

III. w dniu 3 lutego 2009 r. w U., prowadząc działalność gospodarczą pod firmą Gastronomia s.c. I. K. & K. B. w U., poświadczyl nieprawdę co do zatrudnienia A. K. w Gastronomia s.c. I. K. & K. B. w U.,

tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k.

stosując na podstawie art. 4 § 1 k.k. przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym poprzednio - w czasie popełnienia czynów, przed zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 20.02.2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2015 r. poz. 396,

1. uznaje oskarżonego **P. S.** za winnego popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem czynu, opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 273 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., i za jego popełnienie na podstawie art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. skazuje go na karę roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. wymierza mu grzywnę w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

2. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 4 (czterech) lat;

3. uznaje oskarżonego **I. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem czynu, opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 286 § 1 k.k., i za jego popełnienie na podstawie art. 286 § 1 k.k. skazuje go na karę roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. wymierza mu grzywnę w ilości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

4. uznaje oskarżonego **I. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem czynu, opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 271 § 1 k.k., i za jego popełnienie na podstawie art. 271 § 1 k.k. skazuje go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci zaświadczenia o dochodach z dnia 03.02.2009 r., opisanego w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 26 października 2016 r., w pkt 1 (k. 49-50 akt);

6. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone z osobna wobec oskarżonego w punktach 3 i 4 wyroku kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierza **I. K.** karę łączną roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

7. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat;

8. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazuje zwrócić dowody rzeczowe:

a) (...) S.A. Departament (...) w G. – umowę pożyczki gotówkowej z dnia 3 lutego 2009 r., i wniosek o pożyczkę z dnia 2 lutego 2009 r. z oświadczeniem posiadacza (...), opisane w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 26 października 2016 r., w pkt 1,

b) (...) S.A. w W. – oryginał umowy kredytu z dnia 20 czerwca 2012 r., opisany w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 26 października 2016 r., w pkt 2 (k. 49-50 akt);

9. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 i pkt 4 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe:

a) wobec P. S. wysokości 350 (trzystu pięćdziesięciu) złotych, w tym wymierza mu opłaty w wysokości 280 (dwustu osiemdziesięciu) złotych,

b) wobec I. K. wysokości 570 (pięciuset siedemdziesięciu) złotych, w tym wymierza mu opłaty w wysokości 500 (pięciuset) złotych.

Sygn. akt XIV K 727/16

UZASADNIENIE

- STOSOWNIE DO TREŚCI ART. 423 § 1a K.P.K. i ART. 424 § 3 K.P.K. UZASADNIENIE OGRANICZONO DO **WYJAŚNIENIA PODSTAWY PRAWNEJ** ORAZ CZĘŚCI WYROKU W ZAKRESIE **ROZSTRZYGNIECIA O KARZE** DOTYCZĄCEJ OSKARŻONEGO **P. S.** -

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

P. S. został uznany za winnego tego, że:

- w dniu 20 czerwca 2012 r. w U., działając w celu uzyskania dla siebie kredytu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez siebie i I. K. oraz wspólnie i w porozumieniu z I. K., przedłożył w Przedsiębiorstwie (...) reprezentujący (...) Bank S.A. poświadczające nieprawdę nierzetelne zaświadczenie o zatrudnieniu i uzyskiwanym wynagrodzeniu w przedsiębiorstwie (...) s.c. P. K., M. M. (2) w S., gdzie nie był zatrudniony, które miało istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, czym doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 51.183,03 zł wypłaconych z tytułu zawartej umowy kredytowej za pomocą wprowadzenia banku w błąd co do własnego zatrudnienia, czym działał na szkodę (...) Bank S.A., **tj. czynu z art. 273 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k..**

P. S. ma 28 lat, kawaler, ma jedno dziecko (córnka) w wieku 3 lat, które pozostaje na utrzymaniu jego oraz jego byłej konkubiny, płaci dobrowolnie alimenty w wysokości 500,- złotych miesięcznie. Ma wykształcenie zawodowe, zawód - kucharz małej gastronomii, pracuje dorywczo w pizzerii (...) jako pizzer, uzyskuje z tego tytułu dochód w wysokości około 2.000,- złotych netto miesięcznie, nie ma innych dochodów ani wartościowego majątku. Nie był do tej pory leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Karany w 2012 roku za posiadanie narkotyków na karę pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono w postępowaniu wykonawczym (vide: informacja z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 13.07.2016 r. – k. 38-39).

Stałe miejsce pobytu: ul. (...), (...)-(...) S.

Wskazać wypada, iż przyjęta w akcie oskarżenia kwalifikacja prawna czynu nie budzi zastrzeżeń.

Przepis art. 273 k.k. przewiduje odpowiedzialność karną dla sprawcy posługującego się dokumentem określonym w art. 271 k.k. (poświadczającym nieprawdę wystawionym przez funkcjonariusza publicznego lub inną osobę uprawnioną), tak jak w realiach tejże sprawy, lub 272 k.k. (takim dokumentem wyłudzonego wskutek podstępnych zabiegów). Użyciem dokumentu jest przedstawienie go jakiemuś organowi, a nawet osobie prywatnej, jeśli wobec niej ma wywołać pewien skutek mający znaczenie prawne. Jest to przestępstwo umyślne, które można popełnić także w zamiarze ewentualnym.

Określone w art. 286 § 1 k.k. przestępstwo **oszustwa** jest przestępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa, jest **osiągnięcie korzyści majątkowej**. Sprawca podejmując działania musi mieć wyobrażenie pożądanej przez niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa (vide: wyrok SA w Lublinie z 21.02.1997 r., sygn. II AKa 4/97, Biul. SA w L. 1997, Nr 3, s. 16). Pojęcie **korzyści majątkowej**, konkretyzującej cel działania sprawcy

(animus lucri faciendi) jest w wykładni prawa karnego rozumiane szeroko - jako aktualne (współczesne) i przyszłe rozporządzenie mieniem, osiągnięcie korzyści majątkowej w konkretnych okolicznościach, ogólne polepszenie sytuacji majątkowej. Korzyść majątkowa w rozumieniu tego przepisu jest niewątpliwie pojęciem szerszym niż przywłaszczenie, zagarnięcie mienia, stanowiące cel działania sprawcy (animus rem sibi habendi). Dlatego też, dla realizacji znamienia „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”, sprawca nie musi dążyć do przywłaszczenia mienia stanowiącego przedmiot oszukańczych zabiegów, wystarczy, że zamierza osiągnąć korzyść majątkową wynikającą z niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez osobę czy inny podmiot wprowadzone w błąd. Dodać przy tym należy, iż mianem **korzyści majątkowej** określa się nie tylko korzyść dla siebie (tj. sprawcy), ale i dla kogo innego (art. 115 § 4 k.k.).

Z kolei, przepis art. 297 § 1 k.k. penalizuje tzw. **oszustwo gospodarcze**, którego jedną z odmian jest oszustwo kredytowe, polegające na wyłudzeniu - w tym przypadku -kredytu przez przedłożenie fałszywych (podrobionych, przerobionych), poświadczających nieprawdę bądź nierzetelnych dokumentów, albo nierzetelnych pisemnych oświadczeń dotyczących okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego. Zachowanie sprawcy ukierunkowane jest zatem na określony cel, którym w przypadku tego rodzaju oszustwa jest uzyskanie dla siebie, jak i dla kogo innego, kredytu, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi. Przedmiotem ochrony tego przepisu jest zatem prawidłowe funkcjonowanie wskazanych instrumentów gospodarczych, jak też interesy majątkowe banku lub innej instytucji przyznającej określone świadczenie. Dodać wypada, iż **nierzetelne oświadczenie pisemne dotyczące okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania kredytu**, to takie, bez którego ów kredyt, według stosunku łączącego sprzedawcę z bankiem, nie zostałby w ogóle udzielony. W sytuacji, gdy skutek takiego nierzetelnego oświadczenia zostanie wyłudzony kredyt, co ma miejsce jeśli w chwili złożenia tego oświadczenia, sprawca miał jednocześnie zamiar nieuiszczania rat kredytu, to dla oddania pełnej zawartości kryminalnoprawnej takiego czynu, niezbędne jest przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji (art. 11 § 2 k.k.) w tym zakresie – jest to stanowisko ugruntowane w doktrynie i praktyce orzeczniczej, gdyż przepis ten nie jest przepisem szczególnym wobec przepisu art. 286 § 1 k.k..

Oceniając zaś czyn oskarżonego pod kątem dyspozycji **art. 4 § 1 k.k.**, w związku ze zmianami w tym zakresie wprowadzonymi w kodeksie karnym od dnia 1 lipca 2015 roku ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r., poz. 396), zwłaszcza pod kątem zakazu orzekania probacji kary pozbawienia wolności w stosunku do sprawcy uprzednio skazanego na karę pozbawienia wolności (art. 69 § 1 k.k.), to ustawa obowiązująca w czasie popełnienia tego przestępstwa, przy braku ustawowych przeciwwskazań do ponownego skorzystania wobec niego z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania tej kary, mimo dopuszczalnych ówczasie dłuższych ram okresu próby (od 2 do 5 lat), jest dla niego względniejsza, i z tego względu do oceny prawnokarnej tego czynu P. S. należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia czynu, czyli przed zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 20.02.2015 r. o zmianie ustawy ..., która jest przez to względniejsza dla sprawcy. Z tego względu konieczne też było powołanie art. 4 § 1 k.k. w sentencji wyroku w odniesieniu do tegoż oskarżonego.

Przystępując do **wymiaru kary** Sąd potraktował jako okoliczności obciążające wobec oskarżonego P. S.: wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu przez niego popełnionego oraz wysoki stopień jego winy. Wskazują na to przede wszystkim nie tylko rozmiary wyrządzonej szkody, stanowiącej wielokrotność jego comiesięcznych dochodów, ale także motywacja jego działania, gdy dla zapewnienia szybkiego (i łatwego) zysku koledze, wziął udział w tym przestępstwie. Dopuścił się on bowiem zamachu na sferę cudzej własności, działając umyślnie, z zamiarem kierunkowym osiągnięcia korzyści majątkowej, okazując brak poszanowania dla pracy i dorobku innych osób.

Na niekorzyść oskarżonego działa również nagminność tego rodzaju zachowań, tzn. przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów oraz przeciwko mieniu, przejawiająca się w znacznej ilości podobnych spraw, wpływających do tutejszego Sądu Rejonowego.

Istotną okolicznością obciążającą oskarżonego jest też jego uprzednia karalność (vide: informacja z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 13.07.2016 r. – k. 38-39), był on bowiem już uprzednio karany za przestępstwo narkotykowe na karę pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono w postępowaniu wykonawczym.

Z drugiej zaś strony na korzyść P. S. świadczy jego postawa w trakcie całego tego procesu, gdzie szczerze przyznał się do winy, ujawniając nie tylko własne działanie przestępcze, ale i rolę, jaką w tym procederze odegrał I. K..

Mając te okoliczności na uwadze Sąd skazał oskarżonego P. S. za czyn z **art. 273 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.** (opisany w punkcie I) – z mocy art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, a jako, że działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy braku przesłanek do orzeczenia środka karnego z art. 46 § 1 k.k., to na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. wymierzono mu grzywnę w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

Kształtując zaś wysokość stawki dziennej grzywny Sąd uwzględnił aktualną sytuację rodzinną, majątkową i dochody oskarżonego (vide: oświadczenie – k. 89).

Jako podstawę tak orzeczonej kary grzywny, tj. obok kary pozbawienia wolności, wskazano przepisy art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k., a to z tego względu, iż zasady wymiaru kary grzywny kumulatywnej są identyczne, jak w przypadku grzywny samoistnej, i jej granice określa art. 33 § 1 k.k., zaś ustalenie wysokości stawki dziennej art. 33 § 3 k.k., i kwestia ta nie budzi żadnych sporów ani w doktrynie, ani w judykaturze.

Dodać tu wypada, iż Sąd uznał, że nie zachodzą warunki do tego, aby skorzystać wobec P. S. z **dobrodziejstwa art. 37a k.k.**, choć ustawowe zagrożenie karą pozbawienia wolności tego czynu nie przekracza 8 lat, i orzec karę łagodniejszego rodzaju (karę ograniczenia wolności, czy grzywny), gdyż był on już uprzednio karany za poważny występki, i byłaby to nadmierna dobroć.

Z kolei, brak jest podstaw do orzeczenia z urzędu środka karnego na podstawie art. 46 § 1 k.k., gdyż sam pokrzywdzony ((...) Bank S.A. w W.) o to nie wnosił, a w dodatku dokonał on już zbycia tej wierzytelności na rzecz innego podmiotu – firmy (...) S.A. w W. (vide: pismo z dnia 25.03.2016 r. – k. 28; zeznania świadka A. C. – k. 23v).

Niewątpliwie, czyn którego dopuścił się oskarżony P. S. jest bardzo poważnym przestępstwem, wysoce społecznie szkodliwym. Wysoki jest również stopień zawinienia tego oskarżonego. Jednakże mając na uwadze jego postawę nie tylko w toku tego procesu, ale przede wszystkim jego postawę życiową od kilku już lat – wszak zdarzenie to mało miejsce w czerwcu 2012 roku, a był on uprzednio tylko raz karany, także w czerwcu 2012 roku, i prawidłowe funkcjonowanie w społeczeństwie od tego czasu, w ocenie Sądu aktualnie zachodzą w pełni uzasadnione podstawy do tego, aby skorzystać wobec tego oskarżonego z dobrodziejstwa **warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności**. Nie jest on w wysokim stopniu zdemoralizowany, nie dopuszcza się przecież nagminnie czynów zabronionych. Warunkowe zawieszenie wobec niego w 2014 r. w postępowaniu wykonawczym uprzednio orzeczonej kary pozbawienia wolności pokazuje, iż tak ukształtowana kara wdrożyła go do praworządnego życia, skoro nie dopuścił się on przez ten czas innego przestępstwa, za które zostałby prawomocnie skazany. Jego zatem właściwości i warunki osobiste, dotychczasowe zachowanie, sposób życia, jak też postawa po popełnieniu tego występkę, pokazują w pełni, iż będzie to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa. Z tych też powodów, na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawieszono wykonanie orzeczonej wobec P. S. kary pozbawienia wolności, na stosunkowo długi jednak, gdyż czteroletni, okres próby, daje on bowiem należyłą gwarancję, iż we właściwy sposób będzie postępował w przyszłości.

W ocenie Sądu nie jest też konieczne, ani obowiązkowe, nakładanie na oskarżonego dodatkowych obowiązków probacyjnych, czy też oddanie go także w tej sprawie pod dozór kuratora, gdyż kurator sądowy, który sprawuje nad nim dozór do tej pory, we właściwy sposób oddziałuje na niego w procesie resocjalizacji.

Zdaniem Sądu, orzeczone kary są współmierne do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, stopnia jego winy, wyrządzonej szkody, i jako takie winny osiągnąć wobec niego cele zapobiegawczo-represyjne, wdrażając oskarżonego we właściwy sposób do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego, jak też cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

Ocena sytuacji materialnej oskarżonego skłania do uznania, iż będzie on w stanie podolać orzeczonej grzywnie, jak i pokryć w całości koszty sądowe niniejszej sprawy w zakresie, jaki go dotyczy (art. 633 k.p.k.).

Nadmienić wypada, iż zaświadczenie o zatrudnieniu i uzyskiwanym wynagrodzeniu przez P. S. w Przedsiębiorstwie (...) s.c. P. K., M. M. (2) w S. nie stanowiło dowodu rzeczowego w niniejszym postępowaniu (vide: postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 26.10.2016 r. – k. 49), którego materiały wyłączono z innego prowadzonego postępowania PR 3 Ds. 275.2016.

Sędzia Sądu Rejonowego w Słupsku

Ryszard Blencki